

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **Olomoucký kraj**, Jeremenkova 40a, Olomouc, zast. advokátem JUDr. Petrem Ritterem, Riegerova 376/12, Olomouc, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2017, čj. 54712/17/5000-10480-712262, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 30. 5. 2019, čj. 65 Af 16/2018 - 40,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 30. 5. 2019, čj. 65 Af 16/2018 - 40, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2017, čj. 54712/17/5000-10480-712262, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady soudního řízení ve výši **20 342 Kč** ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Petra Rittera.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra poskytlo na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 21. 7. 2011, čj. MV-58817-6/OPF-2011, žalobci dotaci pro projekt „*Rozvoj služeb e-Governmentu v Olomouckém kraji CZ.1.06/2.1.00/08.07240*“ (dále jen „projekt“). Ministerstvo vnitra následně delegovalo pravomoci spojené s administrací projektu na Ministerstvo pro místní rozvoj, které se tak stalo poskytovatelem dotace a vydalo rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 4. 10. 2012, čj. 32861/2012-91/1 (dále jen „rozhodnutí o poskytnutí dotace“). Žalobci byly poskytnuty prostředky v celkové výši 132 733 322 Kč, z nichž 85% pocházelo

z Evropského fondu pro regionální rozvoj. Rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo následně měněno dodatky, přičemž k poslední úpravě došlo rozhodnutím o poskytnutí dotace (změna) ze dne 28. 3. 2014, čj. 32861/2012-91/4.

[2] Ministerstvo pro místní rozvoj v podnětu ze dne 13. 10. 2016 (dále jen „podnět“) oznámilo Finančnímu úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) podezření na porušení rozpočtové kázně u projektu. Na základě tohoto podnětu zahájil správce daně u žalobce dne 31. 10. 2016 vyměřovací řízení.

[3] Správce daně vydal dne 12. 5. 2017 platební výměr č. 131/2017 na odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 3 059 545 Kč podle § 139 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, a § 44a odst. 3 písm. d), odst. 4 písm. b), odst. 6 a odst. 9 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 19. 2. 2015. Důvodem bylo, že žalobce jako zadavatel veřejné zakázky porušil zásadu rovného zacházení.

[4] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a uvedený platební výměr potvrdil.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, ve které namítl, že mu správní orgány neumožnily využít postup podle § 14f odst. 2 rozpočtových pravidel. Poskytovatel dotace mu totiž nedoručil výzvu k nápravě pochybení. Správce daně přitom mohl vymáhat odvod za porušení rozpočtové kázně pouze tehdy, pokud by žalobce na základě této výzvy nenapravitelne dobrovolně zjištěné pochybení při výběrovém řízení.

[6] Krajský soud žalobu zamítl.

[7] Krajský soud přisvědčil žalovanému, že žalobce porušil zásadu rovného zacházení, neboť jednal s jednotlivými uchazeči odlišným způsobem. Komise pro posouzení kvalifikace zjistila, že dva uchazeči o veřejnou zakázku nesplnili kvalifikační předpoklady v potřebném rozsahu, a to společnost K-net Technical International Group, s. r. o., (dále jen „K-net“) a společnost K2 atmitec s. r. o. (dále jen „K2“). Žalobce však vyzval pouze společnost K2, aby doplnila jeden z kvalifikačních předpokladů (výpis z evidence rejstříku trestů právnických osob). Odlišně však žalobce postupoval vůči společnosti K-net, kterou k doplnění chybějících náležitostí nabídky nevyzval. Komise pro posouzení kvalifikace ji pak vyřadila ze zadávacího řízení, neboť nesplnila požadavky dle zadávací dokumentace.

[8] Krajský soud dále uvedl, že zákon o veřejných zakázkách nezakazoval vydání výzvy k doplnění (§ 59 odst. 4). Pokud ovšem žalobce využil tohoto postupu, měl tak učinit vůči všem uchazečům. Jednal-li s jednotlivými uchazeči různě, lze jeho postup hodnotit jako diskriminační. Žalobce nebyl oprávněn posoudit, které kvalifikační kritérium je pouhou formalitou a které by mohlo mít vliv na výběrové řízení. Pro odlišný postup neexistoval objektivní důvod a úvaha žalobce byla založena na domněnkách, neboť výsledek výběrového řízení nelze předem předjímat.

[9] Argumentace žalobce neuhrazením jistoty nebyla podle krajského soudu případná. Pokud společnost K-net neuhradila jistotu, měl žalobce tuto skutečnost zohlednit již ve fázi kontroly úplnosti nabídek a vyloučit tohoto uchazeče z výběrového řízení podle § 71 odst. 10 zákona o veřejných zakázkách ve znění do 31. 3. 2012. Pokud však žalobce připustil společnost K-net do fáze posuzování kvalifikace (v protokolu o otevírání obálek ze dne 30. 4. 2012 uvedl, že všechny nabídky byly podány jako úplné podle § 71 odst. 8 citovaného zákona) a o neuhrazení

pokračování

jistoty se nezmínil, nelze neuhrazením jistoty argumentovat zpětně či touto skutečností zdůvodňovat nerovný přístup k jednotlivým uchazečům.

[10] Dále krajský soud konstatoval, že ačkoli Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) ve „výsledku šetření podnětu“ ze dne 23. 3. 2016 sdělil, že neshledal důvody pro zahájení správního řízení z moci úřední, nevyslovil žádný závěr o tom, že by postup žalobce nebyl diskriminační, nebo že by byl správný. Podle názoru krajského soudu je správce daně oprávněn samostatně kontrolovat dodržování podmínek poskytnutí dotace.

[11] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce neodůvodnění výše odvodu, neboť ta byla upravena již v rozhodnutí o poskytnutí dotace. V posuzované věci byl odvod stanoven podle části IV bodu 3. 4. 8. rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 4. 10. 2012, podle kterého „za použití jiných kvalifikačních a hodnotících kritérií, než byla stanovena v zadávacích podmínkách, bude odvod za porušení rozpočtové kázně činit 25-30 %, v méně závažných případech 5-10 %, částky dotace použité na financování předmětné zakázky [...]“. Konkrétní výši pak správce daně vysvětlil ve zprávě o daňové kontrole (str. 10) tak, že vyhodnotil porušení jako méně závažné, proto zvolil rozmezí 5-10 %. Při stanovení horní hranice ve výši 10 % vzal v úvahu skutečnost, že porušením zásady rovného zacházení mohlo dojít k ovlivnění výsledku zadávacího řízení a k omezení okruhu možných uchazečů. Postup žalobce však nepovažoval za vědomý záměr vyloučit některého dodavatele. Podle krajského soudu bylo toto zdůvodnění dostatečné a přezkoumatelné.

[12] Jako nedůvodnou posoudil krajský soud také námitku vztahující se k § 14f odst. 1 rozpočtových pravidel, neboť předmětem přezkumu v nyní projednávané věci je pouze stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Žalobce přitom v žalobě tvrdil, že mu byla nevydáním výzvy podle § 14f rozpočtových pravidel upřena možnost dotace odpovídající porušení dotačních podmínek vrátit a aktivovat tak uplatnění fikce o neporušení rozpočtové kázně podle § 14f odst. 2 rozpočtových pravidel. Svou újmu pramenící z nezákonného postupu správních orgánů pak spatřoval zejména v tom, že mu nemělo být vyměřeno penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Samotná úhrada odvodu tak podle názoru krajského soudu nepředstavuje pro žalobce žádnou újmu, neboť sám žalobce chtěl část dotace odpovídající porušení dotačních podmínek dobrovolně vrátit. S ohledem na uvedené okolnosti věci krajský soud dovedl, že správce daně sice postupoval v daňovém řízení nezákonně (vydal platební výměr, aniž by jeho vydání předcházela výzva dle § 14f rozpočtových pravidel – viz rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2019, čj. 1 Afs 293/2018 - 28), ale tento postup žalobce (i dle jeho vyjádření) nijak nepoškodil, neboť uložený odvod za porušení rozpočtové kázně svou povahou odpovídá vrácení části dotace, o které žalobce usiloval.

[13] Dále krajský soud neshledal pochybení žalovaného v neprovedení navrhovaných důkazů a nevyhověl ani návrhu na moderaci odvodu, neboť odvod není sankcí, kterou by byl soud oprávněn moderovat.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného

[14] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost.

[15] Stěžovatel v první řadě nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že předmětem jeho přezkumu byla pouze otázka stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Podle názoru stěžovatele totiž byla též otázka, zda vůbec rozpočtovou kázeň porušil. Pouze v případě, že byla rozpočtová kázeň porušena, může být aplikován kogentní postup správce daně dle § 44a odst. 10 rozpočtových pravidel, tj. tento musí následně přistoupit k vyměření penále.

Proto už samotnou existencí rozhodnutí žalovaného, ve kterém se konstatuje porušení rozpočtové kázně a ukládá se za to odvod, je zasaženo do práv stěžovatele, neboť na toto rozhodnutí musí navazovat výměr na penále (nejedná se o dispozitivní ustanovení zákona, kde by správce daně rozhodoval na základě správního uvážení, ale jedná se o úpravu kogentní). V této souvislosti stěžovatel zdůraznil, že podle judikatury NSS nelze při přezkumu rozhodnutí o sdělení penále posuzovat námitky týkající se otázky, zda vůbec a v jakém rozsahu byla porušena rozpočtová kázeň. Pro posouzení této otázky je určeno řízení o přezkumu platebního výměru, jímž byl uložen samotný odvod za porušení rozpočtové kázně. Rozsah přezkumu platebního výměru na penále je tedy oproti přezkumu platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně limitován (viz např. rozsudky NSS ze dne 1. 8. 2011, čj. 8 Afs 6/2011 – 86, a ze dne 11. 6. 2009, čj. 1 Afs 47/2009 – 45). Tím, že se krajský soud nezabýval otázkou, zda by v případě zákonného postupu správce daně byla ze strany stěžovatele porušena rozpočtová kázeň, vystavil stěžovatele situaci, kdy mu přímo ze zákona vzniká povinnost platit penále (viz rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2011, čj. 1 Afs 1/2011 – 82).

[16] Stěžovatel dále nesouhlasil s „*formalistickým*“ závěrem krajského soudu o porušení zásady rovného zacházení. Stěžovatel konstatoval, že diskriminační je postup, v rámci kterého se za stejné nebo obdobné situace postupuje vůči různým subjektům nedůvodně rozdílným způsobem. V posuzované věci byl ale důvod dle jeho názoru pro rozdílný přístup dán.

[17] K tomu stěžovatel uvedl, že jeden z uchazečů nedoložil splnění jednoho marginálního kvalifikačního kritéria (trestní bezúhonnost právnické osoby v době, kdy zákon upravující tuto problematiku byl účinný teprve velmi krátkou dobu) a zároveň tento uchazeč nabídl nejnižší nabídkovou cenu. Druhý z uchazečů nedoložil splnění celé řady kvalifikačních kritérií (zejm. nedoložil uzavření pojistné smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou dodavatelem třetí osobě, seznam statutárních orgánů z posledních 3 let, závěrku za poslední účetní období, kompletní seznam významných dodávek a služeb, profesní životopisy a osvědčení o vzdělání členů realizačního týmu). Za této situace je obhajitelný postup, kdy stěžovatel prvnímu ze zmíněných uchazečů zaslal výzvu k doplnění, zatímco druhému nikoliv. Vyloučení prvního uchazeče by z materiálního pohledu bylo přepjatým formalismem a zbytečným omezováním hospodářské soutěže v rámci veřejné zakázky. Jeho nedostatek byl materiálně odstranitelný, zatímco celá řada nedostatků na straně druhého z uchazečů by byla i při případném oslovení neodstranitelná. Nedostatky na straně druhého uchazeče byly kvalitativně i kvantitativně úplně jiného řádu, a tedy nesrovnatelné s nedostatkem na straně prvního ze zmíněných uchazečů.

[18] Důvod pro rozdílný přístup byl proto dán rozdílnou povahou a rozsahem nedostatků. Ostatně i podnět k zahájení řízení vyhodnotil ÚOHS jako nedůvodný.

[19] Dále stěžovatel namítl, že krajský soud se nevypořádal s argumentací týkající se posouzení úplnosti nabídky ve vztahu ke složení jistoty. Samotné posuzování splnění jakéhokoli požadavku zadavatele uvedeného v zadávací dokumentaci je třeba z procesního hlediska řadit do fáze posouzení nabídek, nikoliv do fáze kontroly úplnosti nabídek při otevírání obálek s nabídkami. Požadavek složení jistoty je totiž typickým příkladem zadávací podmínky, resp. požadavku zadavatele obsaženého v zadávací dokumentaci, jehož (ne)splnění musí posuzovat hodnotící komise.

[20] Obdobně jako u předložených dokladů prokazujících splnění kvalifikace není komise pro otevírání obálek objektivně schopna zkontrolovat při otevírání všech obálek ani to, zda uchazeči skutečně složili zadavatelem požadovanou jistotu. Zákon o veřejných zakázkách tyto úkoly (obdobně jako v případě posouzení kvalifikace) přenechává buď zadavateli, nebo jím jmenované komisi. Otevírání obálek s nabídkami je první filtr kontroly nabídek,

pokračování

jejich úplnosti, nekontroluje se např. kvalifikace (viz Jurčík, R. Zákon o veřejných zakázkách. Komentář. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2011, str. 373).

[21] Jinými slovy, zadavatel s ohledem na procesní ekonomii neměl důvod vyzývat k doplnění dokladů prokazujících splnění kvalifikace uchazeče, který nesložil jistotu, neboť tento uchazeč by nepochybně musel být v další fázi zadávacího řízení vyloučen pro nesplnění požadavku zadavatele uvedeného v zadávací dokumentaci podle § 76 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Nejednalo se o porušení zásady rovného zacházení, příp. zásady zákazu diskriminace, neboť uchazeč, který nesplnil požadavek zadavatele na složení jistoty, a nebyl tak způsobilý splnit předmět veřejné zakázky, nemůže být ve stejném postavení jako uchazeč, který veškeré požadavky zadavatele uvedené v zadávací dokumentaci splnil.

[22] Stěžovatel zdůraznil, že podstatou zásady rovného zacházení je „*pravidlo, že žádný z dodavatelů, zájemců nebo uchazečů nesmí být přímo nebo nepřímo, vědomě nebo nevědomě zvýhodněn nebo znevýhodněn oproti jiným subjektům ve stejném postavení*“ (Raus, D., Neruda, R. Zákon o veřejných zakázkách. Komentář. 1. vyd. Praha: Linde, 2007, str. 64). Také NSS uvedl v rozsudku ze dne 12. 5. 2008, čj. 5 Afs 131/2007 – 131: „*Porušení zásady nediskriminace zadávacího řízení by nesporně nastalo, pokud by zadavatel v téže situaci a v týchž otázkách přistupoval k některým uchazečům o veřejnou zakázku procedurálně nebo obsahově jinak než ke zbylým, popř. pokud by v důsledku zadavatelova postupu bylo některým uchazečům objektivně znemožněno nebo ztíženo ucházet se o veřejnou zakázku za podmínek, za nichž se o ni mohou ucházet jiní uchazeči.*“ Obdobně Ústavní soud poukázal na to, že „*ne každé nerovné zacházení s různými subjekty lze kvalifikovat jako porušení principu rovnosti, tedy jako protiprávní diskriminaci jedněch subjektů ve srovnání s jinými. Aby k porušení došlo, musí být splněno několik podmínek: S různými subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, se zachází rozdílným způsobem, aniž by existovaly objektivní a rozumné důvody pro uplatněný rozdílný přístup*“ (nález ze dne 21. 1. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 15/02).

[23] Situaci, kdy zadavatel nevyzval k doplnění dokladů prokazujících splnění kvalifikace uchazeče, který nesložil jistotu, nelze podle stěžovatele srovnávat s postupem, kdy vyzval k doplnění těchto dokladů uchazeče, který jistotu složil. Oba uchazeči se nacházeli ve zcela odlišné situaci. K porušení zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace tedy nemohlo dojít. Nesložení jistoty představuje závažné a nezhojitelné pochybení, které samo o sobě musí obstát jako důvod pro uplatnění rozdílného přístupu k výše zmíněným dvěma uchazečům.

[24] Stěžovatel odkázal také na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 7. 2014, čj. 62 Af 36/2013 – 65, který v obdobné situaci konstatoval: „*[...] zadavatel skutečně nepostupoval zcela v souladu ZVZ, jestliže prokázání splnění předmětných kvalifikačních předpokladů neposoudil již ve fázi posuzování prokázání splnění kvalifikace a žalobce (ve vztahu k části důvodů vyloučení) nevyloučil podle § 60 odst. 1 ZVZ. Tím se však žádné újmy žalobci nedostalo, ani to nemělo a nemohlo mít vliv na hodnocení nabídek, tedy na ovlivnění výběru nejhodnější nabídky. Hodnotící komise totiž (tu již v režimu § 76 ZVZ) posuzovala všech šest podaných nabídek (včetně nabídky žalobce) a navrhla zadavateli vyloučit žalobce z dalšího hodnocení (tu formálně nesprávně podle § 76 odst. 6 ZVZ), což se také dne 4. 4. 2012 stalo. Žalobcová nabídka tak nebyla hodnocena – a jde tedy o týž důsledek, který by nastal po jeho vyloučení podle § 60 odst. 1 ZVZ.*“

[25] Dále stěžovatel nesouhlasil s tím, jak krajský soud vyhodnotil postoj ÚOHS k posuzované věci. V podnětu byly popsány skutečnosti, z nichž správce daně vyvodil závěr o diskriminačním přístupu zadavatele, přesto ÚOHS po seznámení se s těmito skutečnostmi neshledal důvod pro zahájení řízení z moci úřední. Pokud by ÚOHS shledal postup zadavatele diskriminačním nebo nesprávným, musel by zahájit správní řízení. Odůvodnění krajského soudu je proto nesprávné.

[26] Další vadou napadeného rozsudku je podle názoru stěžovatele nevypořádání námitek nesouhlasu s kvalifikací vyčteného jednání jako „*použití jiných kvalifikačních a hodnotících kritérií, než byla stanovena v zadávacích podmínkách*“, tedy podřazení pod bod 3.4.8. části IV rozhodnutí o poskytnutí dotace. Stěžovatel byl přesvědčen, že jeho jednání nelze takto kvalifikovat, neboť nepoužil jiná kvalifikační kritéria, než byla stanovena v zadávacích podmínkách. Byť by stěžovatel akademicky připustil, že jeho jednání bylo diskriminační, v žádném případě nemohlo naplnit citovanou skutkovou podstatu. Proto odvod neměl být stanoven podle jedné ze sazeb uvedených v bodu 3.4.8. Krajský soud nezaujal k této námitce jakýkoliv postoj, napadený rozsudek je proto v této části nepřezkoumatelný.

[27] Pro případ, že by se stěžovatel mýlil a jeho jednání by bylo posouzeno jako diskriminační a zároveň naplnilo skutkovou podstatu podle bodu 3.4.8. části IV rozhodnutí o poskytnutí dotace, doplnil ke krajským soudem provedenému zdůvodnění výše procentuální sazby odvodu, že odůvodnění ve zprávě o daňové kontrole je nepřezkoumatelné. Je z něj seznatelná pouze volba sazby 5-10 % (a nikoliv 25-30 %), ale není zřejmé, proč správce daně přistoupil k stanovení odvodu na samotné horní hranici dané sazby, přestože uvedl, že se nepodařilo prokázat výrazné ovlivnění výsledku výběrového řízení a tvrzená diskriminace nebyla posouzena jako vědomý záměr.

[28] Stěžovatel v neposlední řadě zdůraznil, že výsledek výběrového řízení nebyl a nemohl být jeho postupem jakkoliv ovlivněn. Druhý z výše zmíněných uchazečů by totiž musel být vyloučen nejen pro nedoložení kvalifikačních kritérií (což nemohl např. u pojistné smlouvy napravit ani zpětně, tedy ani v případě, že by byl vyzván), ale také pro nesložení jistoty v rozhodné lhůtě (ani později). Je sice pravda, že tento důvod nebyl uveden v oznámení o vyloučení uchazeče, ale objektivně již v době rozhodování o vyloučení (ale i dříve) existoval. Tato skutečnost by se měla promítnout přinejmenším do úvah, zda (pokud vůbec k nějaké diskriminaci došlo) byl zvolený postup způsobilý ovlivnit výsledek výběrového řízení.

[29] Stěžovatel uvedl, že v rozhodné době bylo zaužívanou praxí, že nesložení jistoty bylo důvodem vyloučení až v pozdějším stádiu výběrového řízení nežli již ve fázi otevírání obálek. Komise pro otevírání obálek neměla odbornost pro posouzení naplnění tohoto kritéria v dané fázi, proto pro jeho nenaplnění nemohl být uchazeč ani vyloučen. Komise pro otevírání obálek kontrolovala pouze to, zda je nabídka zpracována v požadovaném jazyku, zda je v nabídce smlouva podepsána oprávněnou osobou a zda nabídka obsahuje všechny součásti požadované zákonem či zadavatelem v zadávacích podmínkách. Obsah jednotlivých dokumentů a jejich úplnost posuzovaly až komise pro posouzení kvalifikace a hodnotící komise. Proto je také v protokolu o otevírání obálek ze dne 30. 4. 2012 konstatováno, že všechny nabídky byly podány jako úplné ve smyslu § 71 odst. 8 zákona o veřejných zakázkách. K názoru žalovaného, že měl stěžovatel postupovat podle § 71 zákona o veřejných zakázkách ve znění účinném do 31. 3. 2012 a měl vyloučit uchazeče nesplňujícího kritérium složení jistoty již při otevírání obálek, stěžovatel dodal, že v rozhodné době šlo o sporný názor a praxe se přiklonila k témuž postupu, který zvolil stěžovatel, což následně potvrdil i zákonodárce, neboť s účinností od 1. 4. 2012 citované ustanovení novelizoval.

[30] U uchazeče, který nesložil jistotu, by bylo nevhodné žádat o doplnění jen té části podkladů, které byly k doplnění byt' i jen potenciálně způsobilé, za současného vědomí, že další podklady doplnit již nemůže. Nesložení jistoty, byt' formálně nebyla uvedena mezi důvody v oznámení o vyloučení uchazeče, je nutno přiznat významný materiální vliv na posouzení celého postupu a na jeho potencialitu ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a omezit

pokračování

okruh možných uchazečů. Ze správních rozhodnutí není zřejmé, jaký vliv měly tyto skutečnosti na konkrétní výměru odvodu.

[31] Žalovaný se ztotožnil s napadeným rozsudkem. Nesouhlasí pouze se závěrem krajského soudu, že správce daně postupoval nezákonně, pokud vydal platební výměr, aniž by jeho vydání předcházela výzva dle § 14f rozpočtových pravidel.

[32] K námitce odlišného posouzení věci ze strany ÚOHS žalovaný zdůraznil, že kontrolu dodržování podmínek dotace provádí pouze orgány finanční správy. Skutečnost, že ÚOHS nezahájil řízení o správním deliktu, ještě neznamená, že stěžovatel neporušil zákon o veřejných zakázkách. Při zjištění porušení rozpočtové kázně jsou finanční orgány povinny odvod uložit. Nejedná se přitom o sankci. K určení procentního rozmezí odvodu žalovaný odkázal na rozhodnutí o poskytnutí dotace.

[33] Žalovaný konstatoval, že vyloučení uchazeče při posuzování kvalifikace bez rovného přístupu jako k jinému uchazeči je porušením zásady rovného zacházení i za předpokladu, že tento uchazeč bude v dalším průběhu zadávacího řízení vyloučen pro nesložení jistoty. Nelze předjímat další průběh zadávacího řízení jako zdůvodnění porušení zásady rovného zacházení, což žalovaný dále rozvedl. Zdůraznil rovněž, že k porušení zásady rovného zacházení postačí pouhá potencialita ovlivnění výsledku zadávacího řízení.

[34] Dále se žalovaný vyjádřil k aplikaci § 14f rozpočtových pravidel, přičemž zejména poukázal na rozpornou argumentaci stěžovatele. Stěžovatel se totiž na jedné straně (zřejmě pod vlivem rozsudku NSS ze dne 21. 3. 2019, čj. 1 Afs 293/2018 – 28) domáhá postupu dle § 14f rozpočtových pravidel (tj. buď výzvy k provedení opatření k nápravě, anebo k vrácení části dotace), ale na druhé straně argumentuje proti tomu, že jeho postup, za který mu byl uložen odvod za porušení rozpočtové kázně, byl jakkoli v rozporu s podmínkami dotace. Podle žalovaného je zřejmé, že stěžovatel by na případnou výzvu dle § 14f rozpočtových pravidel nereagoval tak, že by část dotace vrátil (to ani nikdy netvrdil). Jediným cílem stěžovatele je, aby bylo soudem konstatováno, že k porušení rozpočtové kázně nedošlo, aby mu nevznikla povinnost hradit i penále.

[35] Dále se žalovaný vyjádřil k závěrům rozsudku NSS čj. 1 Afs 293/2018 – 28, které jsou podle jeho názoru v rozporu se zásadou legality. Není správný názor, který je uveden v tomto rozsudku, podle kterého by měl mít správce daně povinnost vyzývat příjemce dotací k vrácení dotace či k nápravě pochybení. Žalovaný rozvedl, že ve smyslu § 14f rozpočtových pravidel by vzhledem k pochybení stěžovatele, které spočívalo v porušení zásady rovného zacházení při zadání veřejné zakázky, nápravu provést nešlo a poskytovatel by výzvu vydat ani nemohl. Žalovaný také zdůraznil, že citované ustanovení dopadá pouze na poskytovatele dotace, nikoliv na orgány finanční správy.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[36] Kasační stížnost je důvodná.

[37] V projednávané věci je jednou ze zásadních sporných otázek aplikace § 14f rozpočtových pravidel. Touto otázkou se v obdobné věci týchž účastníků zabýval NSS již v rozsudku ze dne 21. 3. 2019, čj. 1 Afs 293/2018 – 28, jehož právní věta zní: *„Pokud ze strany poskytovatele dotace není splněna povinnost vydat výzvu (§ 14f odst. 1 - 3 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech) předcházející případnému stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně včetně penále, musí se o nápravu tohoto*

pochybení postarat správce daně v rámci probíhajícího daňového řízení ve věci porušení rozpočtové kázně. Ten proto zpravidla bude muset zajistit dodržení postupu stanoveného v § 14f zákona o rozpočtových pravidlech a teprve poté rozhodnout o případném stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Takový postup vyplývá z principu dobré správy, který zakládá obecnou povinnost správních orgánů vzájemně spolupracovat a koordinovat svou činnost.“

[38] NSS vnímá nesouhlas žalovaného s citovaným závěrem tak, jak jej rozebral ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, ale neshledal relevantní důvody, aby se od něj odchytil a věc předložil k rozhodnutí rozšířenému senátu. Citovaný právní závěr byl již aprobován i další judikaturou zdejšího soudu např. v rozsudcích ze dne 24. 10. 2019, sp. zn. 1 Afs 294/2018, přiměřeně v rozsudku ze dne 14. 6. 2021, čj. 4 Afs 422/2019 – 33. NSS jinak souhlasí s tím, že *de lege ferenda* by bylo jistě vhodné zmírňující nástroje podobné povahy jako výzva poskytovatele dotace podle § 14f zákona o rozpočtových pravidlech dát k dispozici správci daně originálně, a nikoli jen jako nástroj k nápravě pochybení poskytovatele dotace, navíc dovozený judikaturou z obecných principů procesního práva daňového (viz bod 28 rozsudku č. j. 1 Afs 293/2018 - 28). Dovidit implicitní pravomoc orgánu veřejné moci lze jen zcela výjimečně (viz zejm. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2009, čj. 7 Afs 111/2009 - 64), podobně jak to učinil NSS rozsudku čj. 1 Afs 293/2018 – 28.

[39] Postupu podle § 14f rozpočtových pravidel se přitom stěžovatel dovolával již v odvolání proti platebnímu výměru, jakož i v žalobě, odvod za porušení rozpočtové kázně byl vyměřen bez předchozího provedení daňové kontroly na základě podnětu Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 13. 10. 2016.

[40] Krajský soud tedy správně dovodil, že postup správce daně, který vydal platební výměr, aniž by jeho vydání předcházela výzva dle § 14f rozpočtových pravidel, byl nezákonný. Podle názoru NSS přitom nelze bez dalšího přisvědčit žalovanému, že stěžovatel rozhodně nechtěl nikdy část dotace vrátit – stěžovatel totiž k tomu nebyl ani řádně vyzván. Je sice pravda, že tvrzení stěžovatele jsou do jisté míry rozporná, jak uvádí žalovaný, ale to nemění nic na nezákonnosti postupu správce daně.

[41] NSS však nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že skutečnost, že správce daně vydal platební výměr, aniž by jeho vydání předcházela výzva dle § 14f rozpočtových pravidel (viz rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2019, čj. 1 Afs 293/2018 - 28), stěžovatele nijak nepoškodila, neboť uložený odvod za porušení rozpočtové kázně svou povahou odpovídá dotaci, kterou chtěl sám stěžovatel vrátit. Z tohoto důvodu tedy podle názoru krajského soudu nebyla zkrácena práva stěžovatele ve smyslu § 65 s. ř. s. Na tomto místě musí NSS připomenout, že pravomocným platebním výměrem se závazně určují povinnosti příjemce dotace a vykonatelný platební výměr je také exekučním titulem. Již z uvedeného je zřejmé, že ze samotné právní povahy platebního výměru se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. (jinou věcí je, zda je platební výměr vydán v souladu se zákonem), na čemž nemůže nic změnit ani případná vůle stěžovatele k vrácení platebním výměrem vyměřené části dotace.

[42] Z výše uvedeného je také zřejmé, že předmětem řízení před krajským soudem nebylo jen stanovení výše odvodu, ale také posouzení, zda byly (obecně) dány všechny podmínky pro vydání platebního výměru, tj. také, zda vůbec k porušení rozpočtové kázně došlo. Ostatně ve vztahu právě k této otázce se i krajský soud zabýval dalšími žalobními námitkami (zejména námitkou neporušení zásady rovného zacházení).

[43] NSS v souladu s výše uvedenou předchozí judikaturou zdejšího soudu dále musel přisvědčit námitce, že krajský soud i finanční orgány nesprávně posoudily porušení zásady

pokračování

rovného zacházení, resp. zákazu diskriminace podle § 6 zákona o veřejných zakázkách. Nyní projednávaná věc je především obdobná věcí, o níž rozhodoval NSS rozsudkem ze dne 24. 10. 2019, sp. zn. 1 Afs 294/2018, která se týkala týchž účastníků a shodných skutkových a právních otázek. NSS nemá důvod se od závěrů, které jsou v tomto rozsudku uvedeny, odchýlit, a proto je přebírá.

[44] Správní orgány a krajský soud spatřovaly porušení uvedených zásad v postupu stěžovatele, který v rámci výběrového řízení na danou veřejnou zakázku vyzval uchazeče K2 k doplnění podkladů podle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách („*Veřejný zadavatel může požadovat po dodavateli, aby písemně objasnil předložené informace či doklady nebo předložil další informace či doklady prokazující splnění kvalifikace.*“), zatímco uchazeče K-net k doplnění nevyzval.

[45] Úvodem je třeba konstatovat, že postup podle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách je fakultativní a není povinností zadavatele napravovat pochybení či nedůslednost uchazečů (viz např. Jurčík, R. *Zadávání veřejných zakázek a udělování koncesí v ČR a v EU*. Praha: C. H. Beck, 2007, str. 617). Stěžovateli nebyla finančními orgány vytknuta samotná skutečnost, že K-net k doplnění nevyzval, resp. že jej bez takové výzvy vyloučil ze soutěže o veřejnou zakázku. Ze zprávy o daňové kontrole plyne, že podstata porušení zákona spočívala podle správce daně v odlišném přístupu stěžovatele k uchazečům K-net a K2. Spor tedy spočívá v posouzení otázky, zda odlišný postup vůči uchazečům K-net a K2 byl nerovným zacházením a diskriminací ve smyslu § 6 zákona o veřejných zakázkách.

[46] Podle § 6 zákona o veřejných zakázkách *je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.*

[47] Význam zásady zákazu diskriminace a zásady rovného zacházení je určován s ohledem na účel, který tyto zásady v daném právním odvětví plní. Dané ustanovení směřuje k účelu zákona o veřejných zakázkách, kterým je zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. Zákon tohoto cíle dosahuje především vytvářením podmínek pro to, aby smlouvy, jejichž plnění je hrazeno z veřejných prostředků, byly zadavateli uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli. Zmíněné zásady slouží právě k zajištění konkurence mezi dodavateli (viz rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2008, čj. 1 Afs 20/2008 - 152, č. 1771/2009 Sb. NSS).

[48] Zákaz diskriminace v § 6 zákona o veřejných zakázkách zahrnuje zákaz zjevné diskriminace, tedy odlišného zacházení s jednotlivcem ve srovnání s celkem, ale také zákaz diskriminace skryté, pokud tato vede v podstatě k obdobným právem zakázaným důsledkům, tj. v oblasti práva veřejných zakázek k poškozování hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli.

[49] Uvedené zásady musí zadavatel dodržovat v každé fázi procesu zadávání veřejné zakázky. Vyžadují rovnost příležitostí všech uchazečů, tzn. ukládají, aby všichni uchazeči měli při vypracování znění jejich nabídek stejné příležitosti a aby nabídky všech uchazečů podléhaly stejným podmínkám (viz rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2008, čj. 5 Afs 131/2007 - 131, č. 2535/2012 Sb. NSS).

[50] I přes jistá specifika v oblasti veřejných zakázek nelze odhlédnout od základního pravidla, které je společné pro všechny právní oblasti, tedy, že k nerovnosti a diskriminaci může dojít jen tehdy, je-li zacházeno odlišně se srovnatelnými subjekty ve srovnatelných situacích. V této souvislosti lze odkázat především na judikaturu Ústavního soudu (viz zejm. nález ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, a judikaturu citovanou v bodě 74 tohoto nálezu),

podle níž je rovnost relativní kategorií, která vyžaduje odstranění nedůvodných rozdílů. Právní rozlišování v přístupu k určitým právům nesmí být projevem libovůle, ze zásady rovnosti však neplyne závěr, že by každému muselo být přiznáno jakékoliv právo. Jinými slovy, ne každé nerovné zacházení s různými subjekty lze hodnotit jako porušení principu rovnosti, tedy jako protiprávní diskriminaci jedněch subjektů ve srovnání s jinými subjekty. V případě tvrzeného nerovného zacházení je proto nutné zabývat se otázkou, zda se jedná o rozdílné zacházení se subjekty nacházejícími se ve srovnatelných situacích a zda je toto rozdílné zacházení ospravedlnitelné, a tedy souladné s ústavním pořádkem.

[51] Obdobně se vyjádřil i Nejvyšší správní soud přímo v oblasti veřejných zakázek: „*Porušení zásady nediskriminace zadávacího řízení by nesporně nastalo, pokud by zadavatel v téže situaci a v týchž otázkách přistupoval k některým uchazečům o veřejnou zakázku procedurálně nebo obsahově jinak než ke zbylým, popř. pokud by v důsledku zadavatelova postupu bylo některým uchazečům objektivně znemožněno nebo ztíženo ucházet se o veřejnou zakázku za podmínek, za nichž se o ni mohou ucházet jiní uchazeči*“ (rozsudek čj. 5 Afs 131/2007 – 131).

[52] Srovnatelnost situace, v níž se nacházeli uchazeč K-net a uchazeč K2 je proto pro posouzení porušení zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace klíčová. Žalovaný vyšel z předpokladu, že pokud stěžovatel postupoval podle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách vůči jednomu z uchazečů a vyzval jej k doplnění podkladů, musel bez dalšího vyzvat i všechny další uchazeče, kteří nedoložili některé podklady. Krajský soud se ztotožnil s žalovaným a konstatoval, že pro odlišný postup neexistoval objektivní důvod.

[53] S tímto závěrem NSS i v této věci nesouhlasí. Je sice pravda, že zadávání veřejných zakázek je velmi formalizovaným procesem a zadavatel by měl aplikovat postup podle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, pokud se jej rozhodne využít, ve vztahu ke všem uchazečům v rámci jednoho zadávacího řízení za rovných podmínek. Nesmí tedy libovolně určovat, kterého z uchazečů k doplnění podkladů vyzve a kterého nikoliv. Na druhé straně, absolutizace postupu podle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, tedy povinnost vyzvat za všech okolností všechny uchazeče, kteří nedoložili některý podklad, by byla v rozporu se základním smyslem zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace, které zakazují odlišné zacházení pouze ve srovnatelných situacích. Mohou nastat situace, byť budou výjimečné, kdy bude již před samotným hodnocením nabídek bez důvodných pochybností zřejmé, že uchazeči z hlediska vad nabídek ve srovnatelné situaci nejsou. Tak tomu bylo i v nyní posuzované věci.

[54] V protokolu o posouzení kvalifikace ze dne 7. 5. 2012 komise pro posouzení kvalifikace uvedla u nabídky č. 1 podané uchazečem K-net následující zjištěné nedostatky:

(1) Nepředložení seznamu statutárních orgánů nebo členů statutárních orgánů, kteří v posledních 3 letech pracovali u zadavatele podle § 53 odst. 1 písm. l) zákona o veřejných zakázkách.

(2) Nepředložení pojistné smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou dodavatelem třetí osobě v minimální výši pojistné částky 100 mil. Kč podle bodu 9.9.1 zadávací dokumentace. Uchazeč K-net se pokusil prokázat splnění tohoto předpokladu prostřednictvím subdodavatele, a to předložením pojistné smlouvy s pojistnou částkou 50 mil Kč a čestného prohlášení subdodavatele, že v případě výběru pojistnou částku navýší. Zadavatel však požadoval předložení pojistné smlouvy nebo pojistného certifikátu, možnost čestného prohlášení nebo jiného dokumentu nepřipouštěl.

pokračování

(3) Nepředložení závěrky za poslední účetní období podle § 55 odst. 1 písm. c) téhož zákona a bodu 9.2.2 zadávací dokumentace.

(4) Podle bodu 9.10.1 zadávací dokumentace bylo povinností předložit seznam významných dodávek a služeb a společně s ním i osvědčení, příp. čestná prohlášení prokazující údaje uvedené v seznamu. Uchazeč K-net splnil tento požadavek pouze částečně – součástí nabídky nebyl komplexní seznam. Dále uchazeč K-net nepředložil osvědčení, příp. čestná prohlášení prokazující splnění technických kvalifikačních předpokladů v rozsahu požadovaném v bodech 9.10.1.2 a 9.10.1.3 zadávací dokumentace. Z 11 předložených čestných prohlášení a osvědčení nevyplývá splnění kvalifikačních předpokladů podle požadavků zadavatele v souladu s § 56 odst. 1 a 2 zákona o veřejných zakázkách.

(5) Podle bodu 9.10.2 zadávací dokumentace byl povinnou součástí nabídky seznam členů řešitelského týmu s jejich profesním životopisem, osvědčením o vzdělání a u některých ze členů týmu doklad o absolvování kurzů. V nabídce uchazeče K-net byl předložen životopis a osvědčení o vzdělání pouze u vedoucího týmu. Dále nebyl předložen žádný dokument prokazující absolvování příslušných školení, příp. certifikací.

[55] Na základě výše uvedeného zadavatel (stěžovatel) rozhodnutím ze dne 6. 6. 2012 rozhodl o vyloučení uchazeče K-net, nedostatky uvedené výše pod body (2),(4) a (5) byly označeny za zásadní [K nedostatku pod bodem (4) bylo doplněno, že komise nebyla schopna z předložených dokumentů přiřadit jednotlivá osvědčení k jednotlivým požadavkům podle bodu 9.10.1 zadávací dokumentace. Uchazeč K-net předložil pouze 11 ze 16 osvědčení, resp. čestných prohlášení, přičemž ani z předložených dokumentů nebylo možné stanovit rozsah poskytnutých dodávek a služeb v souladu se zadávací dokumentací (osvědčení obsahově neodpovídala požadavkům zadavatele)].

[56] Ve vztahu k nabídce č. 3 podané společně společnostmi K2 a Aquasoft spol. s r. o. komise pro posouzení kvalifikace uvedla v protokolu ze dne 7. 5. 2012, že ke splnění kvalifikačních předpokladů podle § 53 odst. 1 písm. a) a b) zákona o veřejných zakázkách je třeba předložit výpis z evidence rejstříku trestů. Společnost K2 doložila pouze výpis z rejstříku trestů svých statutárních orgánů, ale nepředložila výpis z rejstříku právnických osob. Komise k tomu poznamenala, že rejstřík je veden v souvislosti se vstupem v účinnost zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim (dále jen „zákon o trestní odpovědnosti právnických osob“). Doporučila proto, aby byla společnost K2 k doplnění tohoto výpisu vyzvána.

[57] Z protokolu z jednání ze dne 16. 5. 2012 vyplývá, že hodnotící komise byla seznámena s doporučením komise pro posouzení kvalifikace, aby byla vyloučena nabídka č. 1 podaná společností K-net, neboť neobsahovala dokumenty prokazující ekonomické a finanční předpoklady (pojistnou smlouvu), ani technické kvalifikační předpoklady (požadovaná osvědčení, příp. čestná prohlášení, dokumenty týkající se vzdělání). Ve vztahu k nabídce č. 3 je uvedeno, že vyloučení uchazeče K2 pro nedoložení výpisu z rejstříku trestů právnických osob by bylo velice formalistické, neboť zákon o trestní odpovědnosti právnických osob je v účinnosti cca 6 měsíců a je všeobecně známo, že žádná společnost nebyla podle něj dosud odsouzena. V dalších částech byla kvalifikace uchazeče č. 3 splněna. Dále hodnotící komise poznamenala, že uchazeč č. 3 splnil požadavek komise pro posouzení kvalifikace a doplnil výpis v 5denní lhůtě.

[58] Z výše uvedeného plyne, že rozdílnost situací uchazeče K-net a uchazeče K2 spočívala především v tom, že s ohledem na specifickou situaci související s nabytím účinnosti zákona o trestní odpovědnosti právnických osob krátce před podáním nabídek (zákon nabyl účinnosti

1. 1. 2012, lhůta pro podání nabídek skončila 30. 4. 2012), považovaly obě výše zmíněné komise za nepochybné, že požadavek na bezúhonnost právnické osoby byl splněn, neboť v rozhodné době nebyla žádná právnická osoba podle tehdy nového zákona odsouzena. Takovýto nesporný předpoklad, že kvalifikační podmínky byly materiálně splněny, nebylo možné učinit u některých nedostatků, jimiž trpěla nabídka společnosti K-net. Z doložených dokladů bylo naopak zřejmé, že některé požadavky k datu podání nabídky nesporně nesplňovala – pokud předložila pojistnou smlouvu pouze na pojistnou částku 50 mil. Kč s čestným prohlášením, že v případě výběru pojistnou částku navýší, bylo nepochybné, že ke dni podání nabídky (resp. ke dni uplynutí lhůty pro podání nabídek) pojistnou smlouvou podle požadavku zadavatele uvedeného v bodu 9.9.1. zadávací dokumentace nedisponovala.

[59] S ohledem na všechny výše uvedené okolnosti NSS nezbylo než přisvědčit stěžovateli, že se uchazeči K-net a K2 nenacházeli ve srovnatelných situacích. Odlišný postup vůči nim byl odůvodněn objektivními důvody a toto odůvodnění bylo zachyceno v doporučeních komise pro posouzení kvalifikace a hodnotící komise. Výzvou adresovanou pouze společnosti K2 proto stěžovatel neporušil zásadu rovného zacházení, ani zákaz diskriminace. Naopak, pokud by za výše popsaných skutkových okolností stěžovatel vyzval uchazeče K-net k odstranění nedostatků, zvýhodnil by jej oproti ostatním uchazečům (včetně uchazeče K2), neboť by mu poskytl dodatečnou lhůtu pro splnění přinejmenším některých požadavků, které v době podání nabídky (resp. uplynutí lhůty pro podání nabídek) prokazatelně nesplňoval. To se týká především pojistné smlouvy na pojistnou částku 100 mil. Kč, u níž je s ohledem na vyjádření samotného uchazeče K-net v jeho nabídce zřejmé, že takovou smlouvou nedisponoval.

[60] Na tyto rozdíly mezi uchazeči K2 a K-net stěžovatel přitom upozorňoval již ve vyjádření ze dne 7. 11. 2016, následně v odvolání a v žalobě. Krajský soud i finanční orgány pochybily, když odmítly tyto skutečnosti zohlednit, a proto dospěly k nesprávnému závěru o porušení § 6 zákona o veřejných zakázkách.

[61] Vzhledem k tomu, že se stěžovatel nedopustil vytýkaným jednáním (které mělo spočívat v nedůvodném nerovném zacházení s uchazeči) porušení zákona o veřejných zakázkách, a tedy ani tvrzeného porušení rozpočtové kázně, se NSS nezabýval dalšími námitkami.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[62] NSS shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek krajského soudu zrušil. Současně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí žalovaného, protože již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro takový postup. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. pak NSS vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[63] Tímto rozsudkem je řízení před správními soudy skončeno, NSS proto rozhodl rovněž o celkových nákladech soudního řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšným byl v dané věci stěžovatel, neboť výsledkem řízení před správními soudy bylo zrušení správního rozhodnutí, které napadl žalobou.

[64] Pokud jde o výši nákladů v průběhu řízení o nyní posuzované kasační stížnosti, ta je představována soudním poplatkem ve výši 5 000 Kč, náklady spojenými se zastoupením

pokračování

za 1 úkon právní služby v částce 3 100 Kč (podání kasační stížnosti) a paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Částku 3 400 Kč soud zvýšil o 714 Kč připadající na daň z přidané hodnoty, kterou je advokát jako plátce povinen odvést. Celková výše náhrady nákladů za řízení o kasační stížnosti (včetně soudního poplatku) činí 9 114 Kč.

[65] Náhrada nákladů za řízení před krajským soudem zahrnuje soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady spojené se zastoupením za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby), tedy odměnu ve výši 3 100 Kč za každý z těchto úkonů a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Částku 6 800 Kč soud zvýšil o 1 428 Kč připadající na daň z přidané hodnoty, kterou je advokát jako plátce povinen odvést. Celková výše náhrady nákladů za řízení před krajským soudem (včetně soudního poplatku) činí 11 228 Kč.

[66] Žalovaný je tedy povinen nahradit stěžovateli náklady soudního řízení ve výši celkem 20 342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele JUDr. Petra Rittera.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2021

Ondřej Mrákota
předseda senátu